

NORA ROBERTS

Een Ierse roos

Vertaling Els Papelard

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1988 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Irish Rose*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2006 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Evelina Kremsdorf / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0987 2
ISBN 978 94 027 6467 3 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie maart 2022

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Ze heette Erin, zoals haar vaderland. En zoals haar vaderland was ze een vat vol tegenstrijdigheden: opstandig en poëtisch, enthousiast en humeurig. Ze was sterk genoeg om voor haar overtuigingen te knokken, koppig genoeg om door te vechten nadat een zaak al verloren was, en gul genoeg om alles te geven wat ze bezat. Ze was een vrouw met een zachte huid en een scherp verstand, met zoete dromen en verheven idealen.

Ze heette Erin, Erin McKinnon, en ze was bloednerveus.

En al was dit pas de derde keer in haar leven dat ze zich op de luchthaven van Cork bevond, of op wat voor luchthaven dan ook, het kwam niet door de drukte of het lawaai dat ze zo zenuwachtig was. Nee, in feite luisterde ze juist met plezier naar de aankondigingen van de binnenkomende en vertrekkende vluchten. Ze vond het leuk om zich al die mensen voor te stellen die de wereld bereisden.

Londen, New York, Parijs... Terwijl ze door het dikke glas de grote, gestroomlijnde vliegtuigen zag opstijgen, fantaseerde ze over hun bestemmingen. Misschien zou ze op een goede dag zelf aan boord van zo'n toestel gaan en de kriebels van verwachting in haar buik voelen wanneer het alsmaar hoger steeg.

Nu was het echter niet een vertrekkend vliegtuig dat haar nerveus maakte, maar een dat arriveerde. En het kon ieder moment landen. Ze weerhield zichzelf er nog net van met een hand door haar haren te woelen. Het zou er allemaal echt niet beter op worden als ze aan haar kleren of haren ging frunnen. Dertig seconden later nam ze haar tas in haar andere hand

en trok ze aan de zoom van haar jasje. Ze wilde er niet verfoemfaaid of nerveus uitzien... of arm, dacht ze, met haar vrije hand haar rok gladstrijkend.

Wat een geluk dat haar moeder zo handig was met naald en draad. De donkerblauwe rok en het bijpassende jasje flatteerden haar lichte huid. De snit was misschien een beetje te traditioneel naar haar smaak, maar de kleur paste goed bij die van haar ogen. Ze wilde er competent uitzien, en het was haar zelfs gelukt haar weerbarstige donkerrode haren te bedwingen in een keurige wrong. Het kapsel deed haar er ouder uitzien, vond ze. Hopelijk gaf het haar ook een mondainer aanzien.

Ze had haar sproeten verdoezeld met wat foundation en haar lippen aangezet met lippenstift. Ze had bovendien haar ogen opgemaakt, en aan haar oren hingen Nanny's antieke gouden, halvemaanvormige oorbellen.

Het laatste wat ze wilde, was er alledaags of sjofel uitzien. Het arme familielid. Bij de gedachte alleen al klemde ze haar kaken op elkaar. Medelijden, of zelfs maar medeleven, was een emotie waar ze niets van moest hebben. Ze was een McKinnon, en al was het lot háár niet zo goedgezind geweest als haar nichtje, ze was vastbesloten haar eigen weg in het leven te vinden.

Daar waren ze, dacht ze, en het hart klopte haar in de keel. Daar was het vliegtuig dat hen vanuit Curragh naar Cork had gebracht. Het kleine, gestroomlijnde vliegtuig – zo'n toestel dat alleen rijke en machtige mensen zich konden veroorloven te charteren – taxiede in de richting van de aankomsthal. Erin kon zich levendig voorstellen hoe het moest zijn om in de cabine champagne te zitten drinken en een of ander exotisch hapje te eten. Fantasie had ze altijd in overvloed gehad. Het enige

waaraan het haar had ontbroken, waren de middelen om haar dromen in vervulling te doen gaan.

Als eerste stapte een oudere vrouw uit het vliegtuig, een klein meisje aan de hand. De vrouw had sneeuwwitte haren en een fors, gezet figuur. Naast haar zag het meisje eruit als een elfje, met haar rode haren en haar mollig figuurtje. Zodra ze onder aan het trapje waren gekomen, sprong een jongen van vijf of zes jaar achter hen aan.

Zelfs door het dikke glas heen kon Erin bijna horen dat de vrouw hem een uitbrander gaf. Toen ze met haar vrije hand een van zijn handen pakte, keek hij haar ondeugend lachend aan. Erin voelde onmiddellijk affiniteit met de jongen. Als ze zijn leeftijd juist had geschat, was dat Brendon, Adelia's oudste kind. Het meisje, dat de hand van de vrouw vasthield en met haar andere hand een gehavende pop omklemde, moest Keeley zijn, die ongeveer een jaar jonger was dan Brendon.

Daarna kwam er een man naar buiten die Erin meteen herkende als Travis Grant, nu zeven jaar met haar nichtje getrouwd, de eigenaar en fokker van raspaarden en heer en meester van Royal Meadows. Hij was lang en had brede schouders, en hij keek lachend naar zijn zoon, die ongeduldig op het platform stond te wachten. Zijn glimlach was innemend, dacht ze; het soort lachje dat een vrouw twee keer deed kijken zonder te weten of ze zich kon ontspannen of zich juist schrap moest zetten.

Ze had hem één keer – kort – ontmoet toen hij vier jaar geleden zijn vrouw voor het eerst sinds haar vertrek uit Ierland had vergezeld naar haar vaderland. Op een kalme manier bezig, had ze toen gedacht. Het soort man waarop een vrouw zich kon verlaten, mits ze zich niet door hem liet overheersen.

Op zijn heup droeg hij nog een kind, een jongetje met haren die even donker en dik waren als die van hem. Het kind lachte ook, maar niet naar zijn broertje en zusje beneden. Zijn gezicht was gericht op de hemel van waaruit hij zojuist naar beneden was gekomen. Travis droeg het jongetje over aan de oudere vrouw, waarna hij zich omdraaide en een hand uitstak.

De zon fonkelde in Adelia's kastanjebruine haren toen ze door de deuropening naar buiten stapte. De glanzende lokken krulden om haar gezicht en over haar schouders. Ook zij lachte stralend.

Adelia was een kleine vrouw. Toen Travis haar met zijn handen om haar middel uit het vliegtuig had getild en op de grond gezet, reikte ze nog niet eens tot zijn schouder. Hij hield zijn arm om haar heen geslagen, zag Erin, niet zozeer bezitterig als wel om haar, en misschien het kind dat in haar groeide, te beschermen.

Terwijl Erin stond te kijken, boog Adelia haar hoofd achterover, waarna ze een hand tegen de wang van haar man legde en hem een zoen gaf. Niet als een al jaren getrouwde vrouw, maar meer als een minnares, dacht Erin.

Er ging een steek van afgunst door haar heen, die ze niet probeerde te onderdrukken. Dat deed ze nooit, haar gevoelens onderdrukken. Ze liet ze gewoon opkomen en hun hoogtepunt bereiken, ongeacht de gevolgen.

En waarom zou ze trouwens niet jaloers zijn op Dee, vroeg ze zich af. Adelia Cunnane, het kleine weesmeisje uit Skibbereen, was niet alleen op eigen kracht opgeklommen, maar had het bovendien klaargespeeld om de top te bereiken. Ze wenste haar veel geluk. Tenslotte was ze vast van plan zichzelf ook op te werken.

Ze rechtte haar schouders en maakte al aanstalten om in de deuropening te gaan staan, toen er nog iemand uit het vliegtuig kwam. Iemand van de bemanning, dacht ze in eerste instantie, maar toen bekeek ze hem beter. Nee, concludeerde ze, dat was niet een man die iemand anders boven zich zou dulden.

Met een dunne, niet aangestoken sigaar tussen zijn tanden geklemd, sprong hij soepel op de grond. Daarna keek hij langzaam, zelfs op zijn hoede, om zich heen. Als een kat, dacht ze, een kat die zojuist van de ene rots op de andere is gesprongen. Omdat hij een bril met gekleurde glazen droeg, kon ze zijn ogen niet zien, maar ze had de indruk dat die scherp en intens waren, en iemand een enigszins onbehaaglijk gevoel zouden geven.

Hij was net zo lang als Travis, maar magerder. Gehard. De kwalificatie kwam bij haar op terwijl ze met getuite lippen naar hem bleef kijken. Hij bukte om iets tegen een van de kinderen te zeggen, maar hoewel zijn bewegingen traag waren, waren ze niet onverschillig. Zijn donkere haar was steil, en zo lang dat het over de kraag van zijn denim overhemd hing. Hij droeg laarzen en een verschoten spijkerbroek, maar het idee dat hij een boer was, verwierp ze bijna meteen. Hij zag er niet uit als een man die de grond bewerkte, eerder als een man die er de eigenaar van was.

Waarom reisde een man als hij met de familie van haar nichtje mee? Was hij misschien ook familie, vroeg ze zich met een onbehaaglijk gevoel af. Het deed er echter niet toe wie hij was. Ze voelde aan de speldjes in haar haren, ontdekte dat er twee loszaten, en schoof ze weer op hun plaats. Als hij familie was van Travis, dan liet het haar verder koud.

Hij zag er echter niet uit alsof hij verwant was aan de echt-

genoot van haar nichtje. Zijn huid mocht dan even gebruind zijn, daar hield de gelijkenis ook op. De onbekende man had een broodmager gezicht met scherpe gelaatstrekken. Opeens moest ze denken aan de plaatjesboekjes uit de godsdienstles met de tekeningen van Satan.

Het is beter om te heersen in de hel dan te dienen in de hemel.

Voor het eerst sinds haar aankomst op de luchthaven glimlachte ze. Hij zag eruit als een man die dat wel zou kunnen onderschrijven. Diep ademhalend, deed ze een stap naar de deur toe om haar familie te begroeten.

Met de veter van één schoen los en zijn ogen glinsterend van nieuwsgierigheid stootte Brendon als eerste de deuropening door. De vrouw met de witte haren kwam met verbazingwekkende snelheid achter hem aan naar binnen.

‘Blijf staan, kleine boef! Ik ben niet van plan je nog een keer uit het oog te verliezen.’

‘Ik wil alleen maar kijken, Hannah,’ zei hij met een stem die eerder vrolijk dan schuld bewust klonk toen ze zijn hand pakte.

‘Kijken kun je gauw genoeg. Het is nergens voor nodig dat je je moeder ongerust maakt. Kom, Keeley, blijf bij me.’

‘Ja, Hannah.’ Hoewel het meisje even nieuwsgierig als haar broertje om zich heen keek, leek ze het minder erg te vinden om aan Hannahs zijde te blijven. Tot ze Erin zag staan. ‘Daar is ze! Dat is ons nichtje Erin. Ze ziet er precies zo uit als op de foto.’ Zonder enige terughoudendheid stapte ze glimlachend naar Erin toe. ‘Jij bent toch ons nichtje Erin, hè? Ik ben Keeley. Mama zei dat je ons zou opwachten.’

‘Ja, ik ben Erin.’ Gecharmeerd bukte Erin om een hand onder de kin van het meisje te leggen. ‘En toen ik je de vorige keer

zag, was je nog piepklein. Je had een deken om je heen tegen de regen en je huilde hard genoeg om de doden op te wekken.'

Keeleys ogen werden groot. 'Je praat precies zoals mama,' verklaarde ze. 'Hannah, moet je horen! Ze praat precies zoals mama.'

'Goedemorgen, Miss McKinnon.' Met één hand stevig op Brendons schouder, stak Hannah haar andere hand uit naar Erin. 'Prettig kennis te maken. Ik ben Hannah Blakely, de huishoudster van uw nichtje.'

De huishoudster, dacht Erin toen ze haar hand in de verweerde hand van Hannah legde. De Cunnanes die zij had gekend, waren misschien wel huishoudsters geweest, maar ze hadden er beslist nooit een gehad. 'Welkom in Ierland. En jij moet Brendon zijn.'

'Ik ben al eerder in Ierland geweest,' zei de jongen gewichtig. 'Maar deze keer heb ik het vliegtuig bestuurd.'

'Echt waar?' In zijn ondeugende gezicht en donkergroene ogen herkende ze haar nichtje. Hij was beslist een kwajongen, net zoals Adelia volgens Erins moeder ook altijd was geweest. 'Jij bent een grote knul geworden sinds ik je voor het laatst heb gezien.'

'Ik ben de oudste. Brady is nu de jongste.'

'Erin?'

Toen Erin opkeek, zag ze Adelia op haar toe rennen. Ondanks haar zwangerschap bewoog ze zich met lichte tred, en de armen die ze om haar heen sloeg, waren sterk. De herkenning was overweldigend: dit was familie, hier lagen haar wortels. 'O, Erin, het is zo fijn om terug te zijn, om jou weer te zien. Laat me je eens goed bekijken.'

Ze was geen zier veranderd, dacht Erin. Hoewel Adelia in-

middels bijna dertig moest zijn, zag ze er jaren jonger uit. De huid van haar gezicht was glad en gaaf, en stak blozend af tegen haar glanzende haren, die ze nog steeds lang en los droeg. Er lag zo'n oprecht verheugde blik in haar stralende ogen dat Erins terughoudendheid wegebde.

'Je ziet er geweldig uit, Dee. Amerika doet je duidelijk goed.'

'En het leukste meisje van Skibbereen is een mooie vrouw geworden. O, Erin.' Ze zoende haar nichtje op beide wangen. Daarna lachte ze en gaf ze haar opnieuw een zoen. 'Zodra ik jou zie, voel ik me weer thuis.' Met Erins hand stevig in die van haar geklemd, draaide ze zich om. 'Je kent Travis toch nog wel?'

'Natuurlijk. Fijn je weer te zien.'

'En jij bent in die vier jaar volwassen geworden.' Op zijn beurt zoende hij haar op beide wangen. 'De vorige keer heb je Brady niet ontmoet.'

'Nee, dat klopt.' Ze keek naar het kind, dat een arm om zijn vaders nek geslagen hield en haar nieuwsgierig opnam. 'Jeetje, hij lijkt sprekend op jou. Je bent een knappe jongen, neef Brady.'

Brady glimlachte, waarna hij snel zijn gezicht tegen de nek van zijn vader drukte.

'En verlegen,' zei Adelia. 'In tegenstelling tot zijn vader. Erin, het is zo lief van je dat je ons bent komen ophalen en ons naar het hotel brengt.'

'Zo vaak krijgen we geen bezoekers. Ik ben met de minibus. Van de laatste keer dat jullie hier waren, weet je waarschijnlijk nog wel hoe moeilijk het is om hier een auto te huren, dus mogen jullie hem gebruiken zolang jullie hier zijn.'

Onder het praten voelde Erin iets kriebelen achter in haar nek – een tinteling, bijna een waarschuwing. Toen ze zich be-

hoedzaam omdraaide, keek ze recht in de ogen van de man met het magere gezicht die ze na haar familie uit het vliegtuig had zien stappen.

‘Erin, dit is Burke,’ zei Adelia. ‘Burke Logan, mijn nichtje, Erin McKinnon.’

‘Welkom, Mr. Logan,’ zei Erin met een knikje, vastbesloten zich niet te laten intimideren door haar weerspiegeling in de weerkaatsende glazen van zijn zonnebril.

‘Dank u wel, Miss McKinnon.’ Hij glimlachte traag, waarna hij zijn sigaar weer omklemde met zijn tanden.

Hoewel ze zijn ogen nog steeds niet kon zien, was ze zich er onbehaaglijk van bewust dat de donkere brillenglazen hem niet beletten háár te bekijken. ‘Jullie zullen wel moe zijn.’ Ze zei het tegen Adelia, maar ze hield haar blik koppig op Burkes onzichtbare ogen gericht. ‘Het busje staat recht voor de uitgang. Ik zal jullie erheen brengen, dan halen we daarna de bagage op.’

Burke hield zich op de achtergrond terwijl ze door de kleine terminal liepen. Daar gaf hij gewoonlijk de voorkeur aan, omdat hij de mensen zo beter kon observeren om zich een indruk van hen te vormen. Op het moment observeerde hij Erin McKinnon.

Een mooie meid, dacht hij, kijkend naar de beweging van haar lange, atletische benen onder haar klassieke rok. Een uiterlijk om door een ringetje te halen, en zenuwachtig als een jonge merrie in de startbox. Hij vroeg zich af wat voor race ze voor zich dacht te hebben.

Uit de gesprekken tijdens de vlucht vanuit de Verenigde Staten naar Ierland, en vanuit Curragh naar dit stipje op de landkaart, was hij het een en ander te weten gekomen over haar

achtergrond. De McKinnons en de Cunnanes waren niet nauw verwant. Als hij het goed had begrepen, waren Adelia's moeder en de moeder van de hoogst interessante Erin McKinnon achterachternichten geweest, die waren opgegroeid op naburige boerderijen.

Hij glimlachte toen Erin niet op haar gemak over haar schouder in zijn richting keek. Als Adelia Cunnane Grant van mening was dat zo'n verre verwantschap haar familie maakte van de McKinnons, dan zou hij haar niet tegenspreken. Zelf placht hij familiebanden liever te negeren dan aan te halen.

Als hij niet ophield zo naar haar te staren, zou ze hem eens flink de waarheid zeggen, nam Erin zich voor toen ze het busje in zijn versnelling zette. De bagage was ingeladen, de kinderen waren druk aan het praten, en zij had al haar aandacht nodig om de bus van het parkeerterrein van de luchthaven te manoeuvreren.

Ze kon hem zien zitten in het achteruitkijkspiegeltje, zijn benen uitgestrekt in het nauwe pad, één arm over de versleten stoelleuning, zijn ogen strak op haar gericht. Zo strak, dat ze zich nauwelijks kon concentreren op Adelia's vragen over haar familie, hoe ze haar best daar ook voor deed.

Terwijl ze afsloeg naar de grote weg, luisterde ze met een half oor en gaf ze haar nichtje zo goed mogelijk antwoord. Iedereen maakte het goed. De boerderij leverde genoeg op om van te leven...

Gaandeweg begon ze zich wat te ontspannen, zodat ze in staat was om Adelia van de laatste nieuwtjes en roddels op de hoogte te brengen, al voelde ze dat hij nog steeds naar haar zat te staren.

Laat hem zijn gang maar gaan, dacht ze. Blijkbaar was hij een ongelikte beer, en bovendien had ze niets met hem te maken. Zonder in de achteruitkijkspiegel te kijken, duwde ze nog een losgeraakte speld terug in haar wrong.

Zelf had ze trouwens ook een paar vragen. Behendig de ergste kuilen omzeilend, hield ze haar ogen strak op de weg gericht. De eerste vraag zou zijn wie in 's hemelsnaam die Burke Logan was. Maar in plaats daarvan glimlachte ze wanneer dat van haar werd verwacht en verzekerde ze haar nichtje opnieuw dat haar familie het uitstekend maakte.

‘Cullen is dus nog niet getrouwd.’

‘Cullen?’ Ondanks haar vaste voornemen was Erins blik afgedwaald naar het spiegeltje en Burke. Zichzelf verwensend, zei ze snel: ‘Nee. Tot groot verdriet van moeder is hij nog steeds vrijgezel. Af en toe gaat hij naar Dublin om zijn zelfgecomponeerde liedjes te zingen en te spelen.’ Ze reed over een hobbel die het busje deed trillen. ‘Sorry.’

‘Het geeft niet.’

Opzij kijkend, nam ze Adelia bezorgd op. ‘Weet je het zeker? Ik vraag me af of je in die toestand überhaupt wel zou moeten reizen.’

‘Ik ben zo gezond als Travis’ merries.’ Met een gewoontegebaar legde Dee een hand op haar dikke buik. ‘En het duurt nog maanden voor ze geboren worden.’

‘Ze?’

‘Deze keer is het een tweeling,’ zei Dee met een stralende lach. ‘Dat had ik al gehoopt.’

‘Een tweeling,’ herhaalde Erin zacht, niet zo goed wetend of ze verbaasd of verrukt moest zijn.

Adelia ging makkelijker zitten. Toen ze omkeek, zag ze dat

haar twee jongste kinderen waren ingedut en dat Brendon een dappere, zij het vergeefse strijd voerde om zijn ogen open te houden. ‘Ik heb altijd een groot gezin gewild, zoals dat van jullie.’

Toen het minibusje pruttelend het dorp binnen reed, zei Erin grinnikend: ‘Zo te zien ga je het evenaren. En moge de Lieveheer zich over je ontfermen.’

Lachend ging Adelia weer verzitten om te kijken naar het dorp dat ze zich uit haar jeugd herinnerde.

De kleine gebouwen waren nog steeds in goede conditie, al waren de stenen muren op de hoeken een beetje afgebrokkeld. Pollen welig groen gras staken glanzend af tegen de donkerbruine aarde. Het uithangbord van de dorpspub, de Shamrock, piepte en kraakte in een bries die regen vanuit de zee voorspelde.

Ze kon de zee bijna ruiken. Hier waren de rotsen hoog en steil, loodrecht afdalend naar de wilde zee. Ze kon zich de keren nog herinneren dat ze op de rotsen had staan kijken naar de vissers, die de haven binnen voeren met hun vangst om hun netten te drogen en hun droge kelen te smeren in de pub.

Hier gingen de gesprekken over vissen en het boerenbedrijf, over baby’s en vrijers.

Dit was thuis, een levenswijze, een plaats die ze nooit uit haar hart had kunnen sluiten. Langs de weg stond een boerenwagen volgeladen met hooi waarvan de kleur niet helderder noch de geur zoeter was dan die van het hooi in haar eigen stallen in Amerika. Maar dit was Ierland, en haar hart was nooit opgehouden ernaar om te zien.

‘Het is helemaal niet veranderd.’

Erin bracht het busje tot stilstand en keek om zich heen.

Ze kende iedere vierkante centimeter van het dorp, en iedere boerderij in een straal van honderdvijftig kilometer. Ze had trouwens nooit iets anders gekend. ‘Had je dat dan verwacht? Hier verandert nooit iets.’

‘Daar is O’Donnelly’s, de kruidenier.’ Dee stapte snel uit het busje. Hoe belachelijk het ook was, ze wilde met haar voeten op de grond van haar jeugd staan. Ze wilde haar longen vullen met de lucht van Skibbereen. ‘Is hij er nog?’

‘Die oude bok zal doodgaan achter de toonbank, nog steeds zijn laatste centen tellend.’

Lachend nam Dee Brady van Travis over, en ze knuffelde hem toen hij gaapte en zich tegen haar schouder vlijde. ‘Dan is hij ook niet veranderd. Travis, zie je die kerk daar? Daar gingen we iedere zondag naar de mis. Er kwam geen eind aan de preken van de oude pastoor Finnegan. Preekt hij nog steeds zo lang, Erin?’

Erin stak de sleuteltjes van het busje in het zijvakje van haar tas. ‘Hij is ruim een jaar geleden overleden, Dee.’ Omdat het gezicht van haar nichtje betrok, legde Erin een hand tegen haar wang. ‘Zoals je je wel zult herinneren, was hij al over de tachtig. Hij is vredig in zijn slaap overleden.’

Het leven ging door, dacht Dee, en mensen gingen heen of je het wilde of niet. Ze keek om naar de kerk, die in haar ogen nooit meer precies hetzelfde zou zijn. ‘Hij heeft mama en papa nog begraven. Ik zal nooit vergeten hoe aardig hij tegen me was.’

‘We hebben nu een jonge priester,’ zei Erin. ‘Hierheen gezonden vanuit Cork. Hij is een heethoofd, en geen mens slaapt door zijn preken heen. Zelfs van Michael Ryan heeft hij een godvrezend mens gemaakt, zodat die nu iedere zondagoch-

tend nuchter de mis bijwoont.’ Ze draaide zich om om te helpen met het uitladen van de bagage en botste frontaal tegen Burke op. Hij legde een hand op haar schouder alsof hij wilde voorkomen dat ze viel, maar zijn hand bleef te lang liggen.

‘Neem me niet kwalijk.’ Zonder dat ze het wilde, stak ze haar kin naar voren en keek ze hem nijdig aan.

Burke glimlachte slechts. ‘Het was mijn schuld.’ Hij pakte twee grote koffers bij de hengsels en tilde ze uit het busje. ‘Waarom breng jij Dee en de kinderen niet naar binnen, Travis? Ik zorg wel voor de bagage.’

Normaalgesproken zou Travis iemand anders niet met het leeuwendeel van het werk laten zitten, maar hij wist dat zijn vrouw aan het eind van haar Latijn was. Hij wist ook dat ze koppig was, en dat hij haar alleen in bed kon krijgen om een dutje te doen door haar daar eigenhandig in te leggen.

‘Dank je. Ik zal ons inschrijven. Erin, zien we jou en je familie vanavond?’

‘Ze komen hierheen.’ In een opwelling gaf ze Dee een zoen op haar wang. ‘Ga nu rusten. Ik kan je verzekeren dat mijn moeder zich anders druk gaat maken en je helemaal gek maakt.’

‘Moet je nu al weg? Kun je niet even mee naar binnen komen?’

‘Ik heb nog het een en ander te doen. Ga nu maar, anders vallen je kinderen op straat in slaap. Tot straks.’

Brendons protest negerend, trok Hannah hen mee naar binnen. Erin draaide zich om en pakte ook twee koffers bij de handvatten om ze uit te laden. Ze bedacht net dat dure kleren meer moesten wegen dan goedkope, toen ze weer oog in oog met Burke kwam te staan.